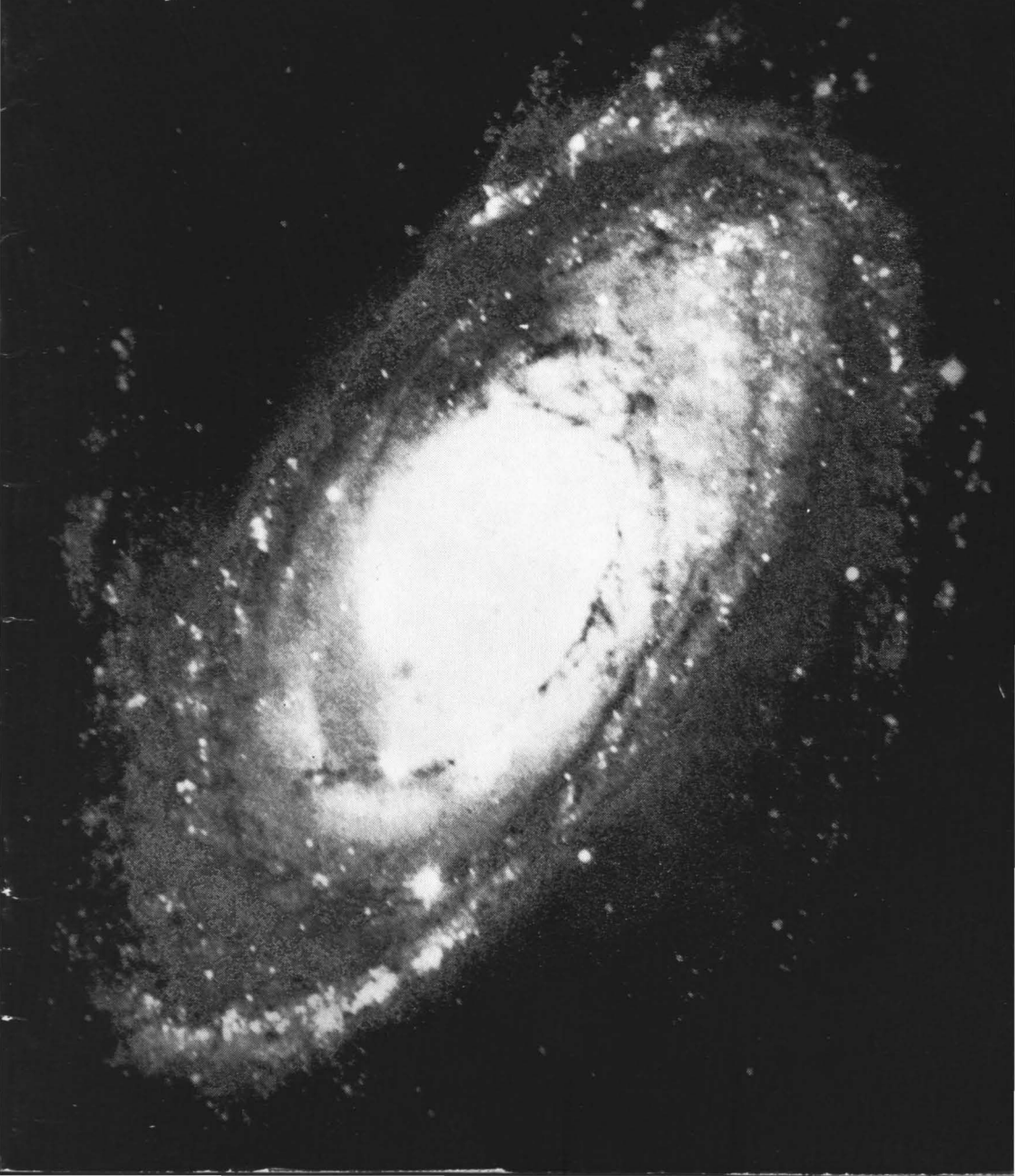

Galax

Galax

Årgång 3 - Nr 7-8 - Juli-augusti 1963

Tidn. adress:

M. I. S., Fack 2012, Malmö 2

Red. och ansv. utgivare:

A. Holmqvist, G. Carlsson och Y. Freij

Ärade läsare!

Detta nummer av Galax skulle ha blivit en resumé av Adamskis besök i Fredericia. Dessvärre blev det inget sådant. Copyright-svårigheter var den främsta orsaken. Vi hade så gott som helt förlitat oss på att få tillstånd att översätta från danskarnas specialrapport. Ledaren för SUFOI, major H.C. Pedersen, godtog emellertid inte vår förfrågan. Han ville ogärna att en så betydelsefull tilldragelse skulle stympas till ett kort sammandrag, och vi förstår honom så väl. Däremot gav han villigt sitt tillstånd att låta oss översätta specialnumret om Fredericia-mötet och publicera det i sin helhet. Blir intresset tillräckligt stort accepterar vi naturligtvis anbudet, men för närvarande verkar det som om chanserna vore mycket små.

För dem som klarar danska språket någorlunda, går det bra att beställa originalupplagan från M.I.S. eller direkt från: SUFOI,

Rörne Allé 9
Sunds, Jylland
Danmark

Under de 18 timmar som konferensen varade (jordisk tid) tycktes det mig som om jag inte

längre hade någon egen själ, ej heller kände jag mig som en individ, utan snarare som en viktig del av en fullkomlig varelse som uttryckte sig i sin högsta grad av kunskap med en Kosmisk känsla.

Det första samtalsämnet gällde vårt solsystem och Jorden, solens polaritet och effekten den utövar på hela vårt system. Frågan lød: "Är vårt system på väg ut, och vad bör i så fall göras?" Slutsatsen man kom till efter flera timmars övervägande var svävande, men indikeringen som påvisades av vetenskapliga instrument registrerade att förändringar äger rum, och inom de närmaste fem åren kommer de att berätta om solsystemet är på väg ut.

Alla planeter som har rymdskepp, och det har alla utom Jorden, kommer att förflytta sina invånare till ett nytt solsystem som är redo för beboelse. Detta nya system har redan en miljon människor som tagits från vårt system, Jorden inberäknad. I händelse av att systemet upplöses, kommer folket på vår planet att lida, såvida de inte börjar bygga rymdskepp själva. Om de andra har tid och skepp i reserv att hjälpa oss ut med, kommer de att hjälpa oss, men det är ovisst om de kan, ty de måste först transportera sina egna, och dessa uppgår till totalt 141 miljarder människor. Jorden har 3 miljarder, vilket gör att hela systemet hyser 144 miljarder människor. Här har inte sagts något om transport av ägodelar, så det tycks bli ett hårt jobb när det kommer - om det kommer. Ingen vet när, men det kommer att ske en dag. De betonar vikten av att vi bygger rymdskepp, och de hjälper oss nu att göra dem.

Man drog fram att jordemänniskorna håller på att mista sin ansvarskänsla, och om de inte vaknar i tid, kommer de att utplåna sig själva. De många atomexplosionerna verkar i fel riktning, och om dessa experiment inte hejdas så kommer det enda resultatet att bli en dömd civilisation. Strålningen stör och rubbar lagar i den kosmiska rymden, lagar som en gång verkade så harmoniskt. Det är som när en storm

rör upp havet. Detta inverkar även på deras planeter och kan hjälpa till att rubba hela systemet och orsaka att det förintas snabbare. Naturlagar har förvridits och arbetar nu i motsats till den kosmiska harmonin. Om experimenten fortsätter, kommer tornados, jordskalv och ovanliga väderleksförhållanden att plåga Jorden. Dessa experiment rubbar balansen hos naturlagarna genom vilka elementen, samtidigt som de fogar sig, alstrar skadliga verkningar. Enligt rymdmänniskorna är det en mycket obehaglig situation - vi skapar oss ett helvete, när vi kunde ha ett paradiset.

Några av planeterna i vårt system har genomgått samma sak i början, då de fann på dessa krafter, men då de snart nog insåg att den kunde förstöra dem, förändrade de dem till mänsklighetens goda i stället för till dess förintelse. Resultatet blev, att de har använt denna energi till att skapa sig en verklig himmel. Vi skulle kunna göra detsamma.

Den 30 mars gick det åt tre timmar på morgonen och tre på kvällen för att upplysa oss om den Kosmiska Planen, över vilken jag kommer att tala senare, ty under dessa sessioner placerades ett instrument på mitt och på Marsrepresentantens huvud. De visste att vi inte kunde komma ihåg allt som sades, så på detta sätt avtryckte de informationerna på våra hjärnceller. Då tiden är inne för dess avslöjande, kan vi minnas vad som sades, därför att intrycken kommer att aktiveras, så att de blir lika färska som första gången. Med andra ord, jag är nu en levande bandspelare, och intrycken kommer att stanna kvar för obegränsad tid, liksom de gör på band. Instrumentet gav mig en mycket underlig känsla - som om varje cell i min hjärna genomborrades av nålar. Användandet av instrumentet samt den hastighet varmed rymdfärden företogs, rubbade min jämvikt, eftersom min kropp inte är van vid dessa saker. Jag fick genomgå en behandling som gjorde att jag kände mig mera normal igen. Behandlingen gick ut på att en frekvensapparat balanserade cellerna och ener-

gien i min kropp. Rymdfolket hade ingen sådan apparat, inte heller fanns det någon som kunde hjälpa mig, så jag var tvungen att söka klara mig själv, och det var inte lätt. Det är svårare än någon kan inse, att justera sig till jordiska förhållanden efter en sådan färd. Jag önskar inte vara med om något liknande flera gånger, och jag försäkrar att jag inte vill taga denna kropp med mig till en annan planet för att fortsätta leva där. Det är mycket lättare att låta sig födas där, och växa upp i den speciella miljön där.

Jag har fått en plan, som vi alla måste arbeta efter, om vi vill ha samma ödmjukhet inför vår Skapare på denna jord som de har. Denna plan eliminerar den fara som hotar oss med utplåning, och jag kommer att ha den klar inom kort.

Jag ombads även att lämna ett meddelande till en tjänsteman i vår regering, och för denna saks skull gjorde jag en resa till Washington, D.C.

Det är tydligt att vi har mycket att göra från och med nu. Jag bara hoppas på att få den hjälp som behövs för att utföra det hela.

Eder tillgivne

GEORGE ADAMSKI

+ + + + +
+ + +
+

HIMMEL MELLAN OCH JORDEN

Emanuel Swedenborg påstod på sin tid att det finns två slags folk på planeten Venus. På den sida som vätter mot Jorden skulle det finnas väldiga jättar, dubbelt så stora som en normal jordemänniska, och på den andra sidan skulle folket vara av mera normal storlek och ha ett milt temperament.

- - - - -

Polisman Jackson, Mississippi, USA, har gått bet på ett ovanligt mysterium. Efter en regnstorm den 5 april 1962, som samlat 5 cm vatten på det platta taket till den tre våningar höga polisstationen, fann Jackson mängder av spigg som glatt simmade omkring på taket. En del var upp till 3 tum långa.

- - - - -

TV-mystik

Den 25 juli 1962 började en helt vanlig TV-apparat av -59 års modell plötsligt att visa underbara färgbilder under 20 minuters tid. Mrs Fred Coghill, Covington, Ohio, hennes man och deras två barn såg det. De tittade på en WCPO-film, Scarlet Street, och Mrs Coghill påstår bestämt att de röda nyanserna var fina.

WCPO kan inte förklara fenomenet. För det första kan TV-stationen inte producera färg-TV, för det andra var filmen inte inspelad i färg, och för det tredje kan Coghills TV-apparat inte visa färg.

(FATE, febr. 1963)

- - - - -

Sådan fader, sådan son

Giuseppe Depetri, en bonde från Imperia, Italien, dog på ett sjukhus av en fraktur på ryggraden, som han hade ådragit sig då han råkade falla från ett olivträd som han höll på att plocka. Hans fader hade också dött av en ryggradsfraktur, även den ådragen efter fall från ett olivträd, som han höll på att plocka, - vid samma ålder, 39 år, och på samma datum, den 29 mars!

- - - - -

Påhälsning av rymdskepp?

Den 19 juli meddelade nyhetsbyrån UPI följande intressanta rapport:

Har en rymdfarkost från någon fjärran planet landat i byn Charlton, som ligger i grevskapet Dorset i England?

I varje fall tror lantbrukaren Roy Blanchard det. En av hans åkrar har oförklarligt förvandlats till en djup krater, och i flera dagar har sprängämnes- och raketexpertis från brittiska försvaret försökt lösa gåtan.

Mystiken tätnar. Armens sprängämnesgrupp har upptäckt förekomsten av en ännu icke fastställd metall i den mystiska kratern. "Vi har all anledning att tro att ett stort metallföremål ligger begravt på kraterns botten," förklarade gruppens chef, kapten John Rogers.

Utredare från London visade Roy Blanchard ett fotografi av ett likadant hål i ett åkerfält i Frankrike. Den franske bonden trodde liksom Blanchard att kratern orsakats av ett rymdskepp som landat eller störtat.

En vecka senare kom följande rapport från Skottland, också den genom UPI:

Två nya, mycket intressanta hål, som fått alla flygande tefatsexperter riktigt på alerten, har upptäckts i Skottland. Kring ett av dem har man dessutom på 10-12 meters avstånd

upptäckt en rad rent fascinerande små fyrkantiga hål, tre dm i kvadrat och sex dm djupa. Märken efter landningsställ för en Uranus-farkost?

De två nya hålen ligger ca 30 km söder om Dunbar i Skottland. De är oregelbundet formade, 5-6 meter i diameter och bortåt en meter djupa. De ligger fyra meter från varandra och från dem utgår liksom 12 kanaler. På samma avstånd från hålen har jord kastats upp i små vallar.

Polisen rapporterar att man inte ännu kunnat hitta någon förklaring på hur hålen uppkommit. Militären har ännu inte tittat på dem.

Samma dag fick vi också en rapport om hur långt man hunnit på Roy Blanchards potatisåker:

Undersökningarna av hålen i Roy Blanchards potatisland fortsatte under onsdagen. En bomb-sökargrupp som nu grävt sig ned över tre meter, säger att något eller några metallföremål utan tvekan finns i marken. Militären betonar att undersökningen betraktas som ett "rutinjobb", men medger att "man skulle känna sig ganska enkel om en pluton små gröna män kom upp ur jorden."

- - - - -

Sydpols-mystik

Här är ett mysterium som seismologer och geologer inte kan förstå - det inträffar aldrig några jordskalv vid sydpolen.

Några av världens förnämsta jordskalvsregistreringsstationer ligger spridda kring Antarktis, men man har aldrig lyckats lokalisera någon jordbävningshärd där. Varför? Ingen vet.

(FATE, febr. -63)

- - - - -

Från Carnegieinstitutet i Washington rapporteras att man har bevis på att det fanns liv på jorden för tre miljarder år sedan.

oooooooooooo	KIDNAPPAD AV ETT UFO?	ooooooooooooo
oooooooooooo	""""""""""	ooooooooooooo
oooooooooooo	av Coral Lorenzen	ooooooooooooo

Den 20 augusti 1962 berättade en 12-årig pojke för polisen i Diamantina, Brasilien, att två konstiga, klotformiga föremål hade fört bort hans fader. Snyftande fick han fram en historia som **saknar** paralleller i UFO-historien...

Berättelsen om Ravalino Mafara da Silvas försvinnande började tidigt på morgonen den 20 augusti 1962. da Silva och hans tre söner, Raimundo, 12, Fatimo, 6, och Dirceu, 2 år, låg och sov. Fadern och äldsta sonen vaknade vid ljudet av springande steg. Raimundo fick ett intryck av att folk hastigt gick genom sovrummet och ropade på hans fader, som tände ett stearinljus.

I det diffusa, fladdrande ljuset såg Raimundo och hans fader en underlig silhuett, snarast lik en skugga, som tycktes sväva omkring i rummet utan att vidröra golvet. Det var en kuslig skugga - knappt hälften så stor som en människa och "inte formad som en mänsklig varelse." da Silva och pojken stannade kvar i sängarna och bara stirrade, skräckslagna.

Skuggan tycktes bevaka paret, sedan gled den bort till de mindre pojkarnas sovplatser och tycktes iakttaga de sovande barnen en stund. Slutligen gled den ut ur rummet.

Snart hördes röster som blandade sig med ljudet av springande fötter. En röst hördes säga: "Den här ser ut att vara Ravalino."

da Silva ropade: "Vem går där?"

Ingen svarade och da Silva steg upp och gick in i det angränsande rummet. När rösterna åter frågade om han verkligen var Ravalino, svarade han att det var han.

da Silva och Raimundo gick och lade sig igen. Medan de så låg hörde de röster som diskuterade da Silva, och rösterna hördes säga, att de ämnade döda honom. da Silva började högljutt att

be för sitt liv, men rösterna utanför sade att det inte fanns något hopp för honom. Sedan upphörde rösterna.

Fader och son låg vakna resten av natten. När morgonen grydde gick Raimundo - trots att han ännu var mycket skakad - ut för att släppa faderns hästar på ängen. Några meter från dörren fick han då se två stora bollliknande apparater som svävade sida vid sida omkring 6 eller 7 fot ovanför marken.

Båda föremålen hade antennliknande utskjutningar och små "svansar." Den ena bollen var svart, medan den andra var svart och vit. De gav ifrån sig ett surrande ljud och från en öppning tycktes en eld glimra, ungefär som en eldfluga.

Pojken var stel av fasa. Han kallade på sin fader som kom ut ur huset, fortfarande bedjande. Då Silvas ögon stirrade på föremålen som om han hade hypnotiserats av dem, men han varnade Raimundo att inte gå närmare. Han gick mot föremålen och stannade två meter framför dem. Då han stod där tycktes plötsligt de två bollarna sammansmälta och således bilda en stor boll, som höjde sig från marken samtidigt som den släppte ut en gul rök. Underliga ljud hördes från det stora klotet då det sakta började glida bort mot da Silva som stod som fastväxt i marken.

Under ett kort ögonblick åsåg Raimundo hjälplös hur hans fader sveptes in i den gula röken. Sedan rusade han in i röken efter sin far. Han kunde inte se något - bara den gula dimman, som hade en frän lukt. Han ropade på sin fader, men ingen svarade.

Raimundo sade senare: "Då den gula röken hade upplösts, var bollarna försvunna. Min fader var borta. Marken undertill var lika ren som om allt grus och damm hade sopats bort av en jättekvast. Jag var både rädd och förvånad. Jag gick i cirklar runt huset för att leta efter far, men fann varken spår eller fotavtryck. Är detta djävulens verk? Min fader hade försvunnit i tomma intet. Jag har sökt igenom ängarna och fälten och snårskogen utan resultat. Jag har

spanat efter rovfåglar för att få någon ledtråd till var hans kropp kan finnas, men jag har ej sett något. Fem dagar har gått och man har ej funnit något. Är min fader död? Bortförd av kloten? Jag vill ha min fader tillbaka.."

Denna redogörelse är, förutom Raimundos ord, ett sammandrag av löjtnant Wilson Lisboas rapport om händelsen, som publicerades den 26 aug. i Belo Horizonte-tidningen "Diario de Minas", och den 4 sept. i Rio de Janeiros nyhetsorgan "Correio da Manha".

- - -

Polisundersökningen började samma dag som da Silva försvann. Raimundo utfrågades grundligt men ändrade inget på sin historia. Löjtnant Lisboa beslöt att göra en minutiös undersökning.

Poliser beordrades att söka efter Rivalino da Silva eller hans kropp. Eftersökningarna började i da Silvas hus och utvidgades sedan till den omgivande landsbygden. På den plats där Raimundo sade att han sist sett sin fader, var marken ren från grus och sand inom ett område av 16 fots diameter. Inga märken eller spår syntes. Ca 160 fot från den plats där han försvunnit fann man några droppar blod. En analys identifierade den såsom tillhörande en människa. Tränade män och blodhundar letade igenom hela Diamantina-området för att finna da Silva.

Man gjorde en fullständig undersökning av da Silvas liv, eventuella kärleksaffärer, vänner och fiender. Man fann inget som kunde stå i samband med försvinnandet.

Raimundos moder hade dött ett år före händelsen, sedan dess hade han hjälpt sin fader i huset, huvudsakligen genom att sköta de yngre barnen, Fatimo och Dirceu, och genom att utföra en del hushållsarbete. Raimundo är katolik, är mycket religiös och övertygad om djävulens existens. Enda gången han stakade sig under utfrågningen var när man frågade honom om hans fader; då började han gråta.

Detta olyckliga barn befann sig, det såg man

tydligt, i ett emotionellt spänningstillstånd. Han är en liten pojke som aldrig har gått i en skola, som inte kan läsa, och som aldrig har hört talas om "flygande tefat", rymdmänniskor, seriemagasin, radio eller television.

Löjtnant Lisboas rapport är resultatet av 20 olika frågesessioner. På grund av den bisarra naturen av historien som pojken berättade, är man frestad att lämna den fullständigt ur räkningen, eller åtminstone delvis. Och det är naturligtvis sant, att Raimundo, då han såg fadern försvinna framför ögonen på sig, kan ha påverkats av nattens starka intryck, så att han misstolkat försvinnandet.

Det finns emellertid delvis bekräftelse av Raimundos historia. Diamantina-katedralens präst, José Avila Garcia, tog förbindelse med löjtnant Lisboa då han fick höra talas om händelsen. Han berättade att en av hans vänner, Antonio Rocha, hade sett två bolliknande föremål sväva över Rivalinos hus den 19 augusti. Rocha hade fiskat i floden Manso, då han såg föremålen. Fastän prästen själv trodde att pojken hade drömt, och att da Silva hade mördats, så beslöt han likväl att rapportera observationen för polisen.

Rocha, som arbetar på postverket i Diamantina, blev förhörd och bekräftade prästens rapport. På kvällen den 19 augusti fiskade han i närheten av Rivalinos hus. Kl. 16.00 observerade han två egendomliga bolliknande föremål i skyn. De cirklade ovanför Rivalino da Silvas hus och tycktes befinna sig på låg höjd. De försvann ett par minuter senare. Efter att ha delgivits Raimundos historia sade Rocha, att pojkens beskrivning av föremålen stämde in på vad han hade sett.

Rivalino Mafra da Silva var diamantletare. Lisboa genomförde en systematisk utfrågning av andra diamantletare i trakten. Han fann två gruvarbetare som satt inne med en underlig historia som da Silva själv hade berättat för dem. Enligt dessa två skulle Rivalino, då han var på väg hem från arbetet den 17 aug., ha sett "två

konstiga figurer", ca 3 fot höga, i färd med att gräva ett hål i jorden nära hans hus. Då Rivalino närmade sig, sprang varelserna in vid några buskar. Ögonblicket senare såg han ett konstigt föremål lyfta bakom buskarna och försvinna i skyn med stor hastighet. Rivalino hade beskrivit föremålet såsom påminnande om en hatt och omgivet av ett rött sken. Den gången hade gruvarbetarna gjort narr av Rivalino, men efter hans försvinnande tog de allvarligare på saken.

En fysiker i Diamantina, dr Giovanni Pereira, rapporterade att han sett ett skivformigt föremål över sitt eget hus två månader tidigare, i juni 1962. Han kom hem sent på kvällen då han fick se det lysande föremålet på låg höjd sväva över sitt hem. Han höll på att stänga bildörren och skulle just gå in i sin villa. Han iakttog föremålet i flera minuter, sedan for det med stor hastighet iväg över staden. Dr Pereira berättade för Lisboa, att han inte hade nämnt observationen för någon tidigare, då han visste att ingen skulle tro honom.

På morgonen den 24 augusti, fyra dagar efter da Silvas försvinnande, passerade ett sällsamt flygande föremål över staden Gouveia, omkring 42 km söder om Diamantina. Föremålet liknade till formen en fotboll och utstrålade ett vitt fluorescerande sken. Observationen bevittnades av över 50 personer, däribland polischefen Walter Costa Coelho. Det befann sig inom synhåll i två minuter, ändrade kurs från norr till nordväst och försvann.

Några minuter senare sågs samma eller ett liknande objekt av mer än 100 invånare i den lilla staden Brasilia de Minas, 120 km nordväst om Montes Klaros. Detta föremål såg också ut som en fotboll med ett vitt sken. Enligt prästen på orten svävade det över stadens kyrka, innan det försvann västerut med stor hastighet.

Den senare av dessa observationer trycktes i tidningarna den 28 aug. 1962, och skrämd upp invånarna i de små städerna och byarna runt om Duas Pontes, där alla talade om försvinnandet.

Löjtnant Lisboa undersökte flera gånger Raimundos sinnestillstånd. Dr Joao Antunes de Oliveiera verkställde en psykiatrisk examinering av pojken. Han befanns vara vid sina sinnens fulla bruk.

Dr Oliveiera beslöt att företaga ännu ett experiment. Fastän det var grymt, ansåg dock både polisen och doktorn att det var berättigat. I närvaro av vittnen fördes Raimundo in i ett rum där något som liknade en mänsklig kropp, täckt av en svepning låg på ett bord.

"Raimundo", sade dr Oliveiera, "detta är din faders kropp. Han är död. Du ljög när du berättade för oss att han hade blivit kidnappad. Berätta nu hela sanningen för oss..., vad hände i verkligheten på morgonen den 20 augusti?"

Pojken började gråta hysteriskt, men förnekade att hans berättelse var osann. Han kunde bara säga att hans fader hade blivit tagen av kloten, och han tillade: "Kanske för de honom tillbaka död."

Dr Oliveiera sade i en pressintervju: "Jag vill inte diskutera fakta i det här fallet. De ligger utom min kompetens. Men jag kan tala om för er att pojken är normal, och berättar vad han tror vara sanningen."

Dr Olavo T. Fontes, en med. dr. från Rio de Janeiro, och APRO:s (Aerial Phenomena Research Organization) representant för Brasilien, lämnade den intressanta informationen: att, fastän löjtnant Lisboa inte trodde på UFO:s, så pekade bevisen han samlat i den riktningen. Han hade beslutat göra tre saker: att fortsätta sökandet efter Rivalinos kropp, att göra en skriftlig rapport till Statens Säkerhetskommitté, samt att sända Raimundo till Belo Horizonte, provinsens huvudstad.

Den 30 augusti anlände pojken till Belo Horizonte. Som följeslagare hade han Antonio de Carvalho Cruz från barnavårdsnämnden i Diamantina, vars uppgift var att föra pojken till de rätta myndigheterna i staden. Offentlighetens nyfikenhet ledde till att Raimundo blev interv-

juad av både press och TV. Därefter tog överste Mauro Gouveia, säkerhetskommittén, hand om fallet.

Raimundo blev åter korsförhörd, och underkastades medicinsk och psykiatrisk undersökning.

Tre dagar senare togs han under uppsikt av militärmyndigheterna.

Ett av flygvapnets plan flög honom till Rio de Janeiro, där han försvann bakom ett tjockt säkerhetsskynke. Ingen vet var han befinner sig för närvarande. Dr Fontes, välkänd i Rio, har inte lyckats lokalisera honom.

En månad efter da Silvas mystiska försvinnande avslutades polisundersökningen officiellt. Kroppen saknas fortfarande och man har inga ledtrådar.

Poliskonstapel Clemente sade till pressen: "Ingen väntas finna en tillfredsställande lösning på Rivalino da Silvas försvinnande."

- - -

Svårigheterna i fallet da Silva ligger hos pojken. Varje försök att rationalisera bevisen för att komma fram till en allmängiltig förklaring, leder endast runt i cirklar. Det finnas ganska få möjligheter:

1. da Silva försvann avsiktligt för att undvika skulder eller liknande.

- Undersökningar har inte avslöjat något motiv för avsiktligt försvinnande av detta skäl. Och det skulle inte behövas en så invecklad historia som täckmantel för ett försvinnande, även om så vore fallet.

2. da Silva mördades av en eller flera okända personer, och hans kropp röjdes undan. Hans son tvingades att berätta sin ovanliga historia eller också fick man honom på något sätt att tro att historien var sann.

- Inget motiv för ett sådant brott har upptäckts. Dessutom verkar det orimligt att en ung pojke skulle vilja eller ens kunna hålla tyst om en sådan hemlighet. Om han hade blivit hotad skulle han säkerligen efter undersökningen veta,

att han bara behövde tala ut för att få skydd. Om någon, av okända skäl och under omständigheter som vi inte kan föreställa oss, hade fått honom att tro att historien var sann, då den i själva verket var osann, då står vi inför ett olösligt problem.

3. Raimundo dödade själv sin fader i vredesmod.

- Detta är kanske den mest långsökta förklaringen. Raimundo är en liten, ganska bräcklig pojke. Det är svårt att föreställa sig att han skulle ha styrka att mörda en vuxen man och sedan skaffa bort kroppen så effektivt. Det är ej heller troligt, att han då skulle ha kunnat uthärda de långa korsförhören. Vidare tycks hans sorg över förlusten av fadern vara äkta.

4. Att händelserna som pojken relaterade för polisen var en detaljerad beskrivning av vad han såg. Man måste dock reservera sig för att misstolkningar kan förekomma i hans berättelse på grund av chocken eller den upprörda sinnestämningen.

- Sådana föremål som Raimundo beskrev, har observerats vid många tillfällen i olika delar av världen; de sågs ett par timmar före försvinnandet över da Silvas hus, och de sågs i närheten kort efter da Silvas försvinnande.

Om vi accepterar Raimundo da Silvas berättelse, leds vi oundvikligt till den antagbara konklusionen; att Rivalino da Silva stötte på främmande varelser som fruktade vad han hade sett, och senare återvände för att göra sig av med honom, så att han inte kunde avslöja vad de misstänkte att han visste.

Om Rivalino kände till någonting om dem, så har han tagit den kunskapen med sig.

Fastän vi har många tillförlitliga rapporter som indikerar existensen av klotformiga flygande objekt, så har vi inga tillförlitliga rapporter som bekräftar att UFO:besättningar talar jordiska språk. Den förmodade nattliga konversationen som Raimundo rapporterade och tydligen förstod, kan kanske därför betvivlas.

Om vi tvivlar på denna del av Raimundos berättelse, måste vi finna en logisk förklaring. Kanske såg Raimundo en skugga, hörde sin faders ångestfulla böner, och efter att ha chockats av faderns försvinnande på morgonen, "inbillat sig" att han hört rösterna och/eller orden kvällen förut.

En annan möjlighet måste också tagas i beaktande om vi skall täcka alla möjligheter. Innebörden av vad som avsågs kan ha nått Raimundos sinne genom någon meddelelseform annorlunda än det talade språket, och emedan han förstod vad han "hörde", kan han ha trott att han "hörde".

Ett av vågspelen inom UFO-forskningen är tendensen att acceptera för mycket - jag avser här en del personers böjelser att acceptera obekräftade påståenden om "kontakter" och "konversationer" med rymdmän. Men det finns en annan, enligt min åsikt mycket farligare fälla: att acceptera för litet av bevisen, på grund av deras bisarra och fränstötande natur.

Man frestas att intaga den senare attityden i fallet da Silva. Men vi står ställda inför det bekräftade faktum, att en liten pojke är utan sin fader och under uppsikt och vårdnad av Brasiliens militärmyndigheter, just på grund av vad han såg på morgonen den 20 augusti 1962.

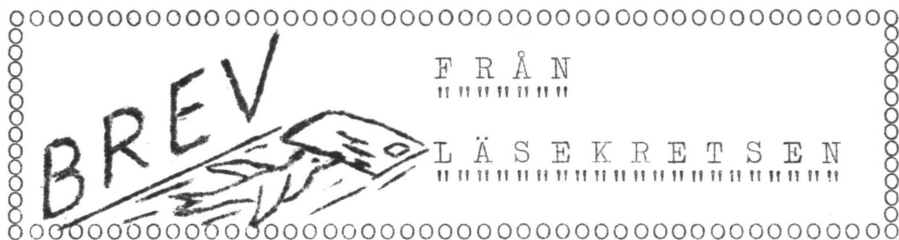
(FATE, juni 1963)

- - - - -

Detta är säkerligen en av de mest intressanta rapporter vi hittills har fått ta del av beträffande UFO-problemet. Den är inte bara detaljrik, utan även ovanligt tillförlitlig, då den bestyrks av en mängd vittnen till händelserna i trakten, vilka ger en ganska klar bild av vad som inträffade.

Varför da Silva "omhändertogs" och vad som blev hans öde, är frågor som vi nu inte har någon möjlighet att besvara...

Red.

Om ni har några kniviga problem, eller kanske något särskilt på hjärtat, så välkomna med edra bidrag till: M.I.S., Fack 2012, Malmö 2.

Månd. den 5 aug. fanns det i Expressen införd en insändare (+ tefatsfoto) där herr Staffan Hildebrand, Stockholm, gav uttryck för sin åsikt att de flygande tefaten bevisligen är interplanetariska.

Som svar följde lörd. 17 aug. följande:

Bästa herr Hildebrand! Ni påstår i er insändare att de "flygande tefaten" är interplanetariska. Ni säger er kunna bevisa detta. Jag kan hålla med er om att UFO:s möjligen kan ha utomjordiskt ursprung, men kan inte anse att ni bevisat något i er insändare.

Ni räknar upp ett antal källor, vilket ni anser vara bevis nog.

Jag är enbart förvånad över att ni inte refererat även till George Adamski, som säger sig ha träffat marsianer, venusianer och Saturnusbor.

Ni nämner vidare att ca 10% av ATIC:s rapporter bevisligen behandlar interplanetariska farkoster. Mot detta vill jag anföra att, enligt ATIC dessa rapporter endast behandlar oidentifierade flygande föremål. Att av detta dra slutsatsen att de är interplanetariska är lika ologiskt som att anse sig ha bevisat att de kommer från det förflutna.

Lars Henschen.

Som svar på detta vill nu - i sista minuten innan tidningen tryckes - en av MIS medlemmar gärna svara herr Henschen följande:

Bästa herr Henschen! I ert svar till herr Hildebrand anser ni det vara ologiskt att dra slutsatsen att de flygande tefaten skulle vara interplanetariska, om man stöder sig blott på t.ex. ATIC:s undersökningar. Men ändå tycks ni medge "att de möjligen kan ha utomjordiskt ursprung". Det är kanske svårt att efter ett mer eller mindre ytligt studium av UFO-problemet, genast gå med på att de bevisligen är interplanetariska, men jag tror knappast att det finns någon som UTAN förutfattade meningar och efter ett mera ingående studium vill förneka, att slutsatsen: Flygande tefat är interplanetariska, är den mest troliga och logiska förklaringen.

Det skulle föra för långt att räkna upp alla de goda och påtagliga observationer som i alla tider har förekommit runtom på vår jord. Det bästa är att själv kritiskt studera den litteratur som finns i ämnet, eller - ännu bättre - att själv bli övertygad genom turen att få vara med om en tefatsobservation. Helst då en av dessa påtagliga observationer, som knappast lämnar plats för någon annan förklaring än denna:

De s.k. "flygande tefaten" är METALLISKA, FLYGANDE FARKOSTER, som genom sina prestanda bevisligen inte kan härröra sig från vår planet.

"Icke tvivlare", Malmö

Sveriges ledande UFO-tidskrift, TID och RUM, är det väl knappast någon av våra läsare som inte har stiftat bekantskap med. Om det ändå till äventyrs skulle vara någon som inte har gjort denna bekantskap, vill vi nu ta tillfället i akt att på det varmaste rekommendera vår Stockholmskollega.

Sista numret av TID och RUM - juninumret - innehåller som vanligt många intressanta artiklar, bl.a. om en rymdkontakt i Italien, en artikel i frågan om människans ursprung enligt J. Churchward, några utmärkta tefatsrapporter från Sovjet och mycket annat läsvärt.

Adressen till TID och RUM är:

Ifologiska Sällskapet, Box 607, Stockholm 1.

Planeten som Försvann av Michael Hervey

En del planeter har den otrevliga vanan att gå ur sin kurs, detta till astronomernas stora förtret. Det mest kända upptecknade fallet gäller planeten Vulkan.

Det första omnämnandet av denna mystiska planet gjordes år 1860 då M. Leverrier, chef för observatoriet i Paris, plötsligt förvånade världen med nyheten att den iakttagna rörelsen hos Merkurius inte stämde in med vedertagna teorier om planeternas omloppsbanor. Det fanns en annan planet som enligt hans mening hade sin bana i närheten. Merkurius uppträdde då följaktligen ganska underligt.

Mr Leverrier försökte emellertid inte taga hela äran åt sig för denna monumentala upptäckt. En ivrig amatörastronom hade gjort honom uppmärksam på fenomenet.

Denna amatör var en fransk doktor vid namn Lescarbault. Lescarbault påstod bestämt att han hade sett planeten som en svart fläck vilken förflyttade sig över Solens yta. Olyckligtvis hade han inte tänkt på att nämna sin viktiga upptäckt för någon under nästan ett helt år. Sedan slog det honom plötsligt att han skulle skriva till chefen för observatoriet i Paris.

Hans brev måste ha gjort ett djupt intryck på chefen enär denne, så snart han hållit en föreläsning inför Academie des Sciences, avlade en visit hos doktorn.

Observatoriechefen gjorde mängder av uträkningar och kalkyler baserade på doktors rapport. Han kom till följande slutsatser: för det första, planeten befann sig uppskattningsvis 80 miljoner miles bort; för det andra, den behövde 20 dagar för att fullborda sin bana; för det tredje, dess storlek uppgick till en fjärdedel av Merkurius' och dess täthet till en sjuttiondedel. Detta gör det svårt att se hur den möjligen kan ha påverkat en mycket större planets rörelse.

Leverrier hade knappt gjort sin upptäckt

känd förrän en brasiliansk astronom påstod att den s.k. planeten Vulkan inte existerade. Han sade att han hade haft Solen under ingående observation just den dagen och inte sett en enda fläck passera solskivan.

Enligt Leverriers beräkningar skulle planeten kunna iakttagas igen följande april. Han hade nöjet att se sin teori bekräftad en tid senare då en tysk astronom i Kina lät kungöra att han hade sett planeten i början på månaden, den 4 april, 1875.

Andra framstående astronomer tog upp jakten efter Vulkan och fastän många av dem instämde i att det fanns en oidentifierad planet i närheten av Merkurius så var dock få, om ens någon, redo att gå ed på att det var den mystiska Vulkan.

En ivrig sökare i Staterna gick så långt att han påstod sig ha sett planeten då den enligt alla beräkningar skulle befinna sig bakom Solen. En teori gick ut på att Vulkan exploderat kort efter sin entre. Planeter kan naturligtvis explodera, stjärnor exploderar också under vissa förhållanden, men det fanns mycket litet som kunde stödja den uppfattningen då man inte hade observerat någon sådan celest explosion under månaderna som följde Vulkans upptäckt.

Underligt nog har man sedan dess varken hört eller sett Vulkan.

Kan planeten ha varit ett småkryp som spatserat över Lescarbaults teleskoplinn? Eller led han av hallucinationer?

En del personer tror att han hittade på hela historien själv. Majoriteten är emellertid övertygad om att det han såg var en solfläck.

Upptäckten kan naturligtvis ha orsakats av ett fel på teleskopet. Många astronomer har plötsligt konfronterats med mystiska planeter, endast för att strax efteråt ha kunnat konstatera att de haft fel på teleskopen. Så var fallet med O.Struve som 1874 offentliggjorde att han hade upptäckt den mycket omdiskuterade mörka följeslagaren till Procyon. Han följde denna mörka följeslagare i nära fem år innan han upptäckte att följeslagaren var en blåsa i hans lins.

GALAX presenterar här i följetongsform professor Marcel F. Homets föredrag som hölls vid SUFOI:s kongress i Fredericia den 5 maj 1963.

Materialet har överfört från SUFOI:s danska översättning.

- - -

HAR VI ÅTERUPPTÄCKT FLYGTEKNIKEN

I FÖRHISTORISKA KULTURER?

av Marcel F. Homet

I n l e d n i n g

Innan jag börjar detta föredrag, vill jag gärna fästa åhörarnas uppmärksamhet på ett speciellt faktum:

Många vetenskapsmän har - i god tro - rest sig emot mina arbeten, i det de har betecknat dem som "romantik" eller fantasifulla överdrifter. Med hänsyn till detta må vi betänka en sak: vi vet absolut ingenting om de kedjereaktioner, som med all säkerhet äger rum varje dag i atmosfärens atomiska sammansättning som följd av atomexplosionerna.

Även på denna punkt beskyller vetenskapen mig för att vara fantasifull, men på detta vill jag svara: Eftersom vi varje år upptäcker okända slag av strålningar, bevisar detta, att vi ingenting vet inom detta område, inte bara om framtiden utan även om den verkliga nutiden, i det att de strålar som vi upptäcker i dag, existerade i går utan att vi anade det.

Detta medför naturligtvis att vi inte från början kan förneka, att det i forntiden - vid en obestämd tidpunkt - har existerat något, om vars natur vi nu ingenting vet. Dock har det funnits tusentals dokument, som har kommit i våra händer, och som tydligt bekräftar det.

Det förhåller sig så, att de nyligen inträffade jordskalven i Chile, Iran och Turkiet, de fruktansvärda vulkanutbrotten på Bali, Mellanamerika etc., den ytterst långa och stränga vintern som vi haft - allt detta som vetenskapen inregistrerar utan att ge förklaring på -

påminner oss om början på de katastrofer som det berättas om, särskilt i mayanernas Popul Vuh, i sumernas dikter och i Bibeln.

Utmärkt, men då de nuvarande kosmiska naturkatastroferna förblir oförklarade, hur kan man då i förväg bekräfta, att en strålning som för ögonblicket är okänd för våra laboratorier, på en obestämmd tidpunkt - kanske en tidpunkt som är mycket nära - inte kommer att utlösa denna kedjereaktion av katastrofer, som så utförligt har beskrivits, med så många moderna vetenskapliga detaljer, i de gamla germansk-skandinaviska sägnera???...

När det förhåller sig så, hur kan då vetenskapen av i dag - som inte känner till alla de strålar som genomkorsar vår atmosfär - på förhand uttala, att det aldrig har och aldrig kommer att inträffa sådana katastrofer?

Det riktiga för en vetenskapsman, som arbetar på vetenskapen om kosmos och interplanetariska förbindelser, skulle först och främst vara att inte förkasta något, utan underkasta varje dokument den strängaste undersökning, och i händelse att tvivel föreligger, lägga det åt sidan för framtiden, utan att därför på grund av den omedelbara bristen på bevis, förklara att detta dokument absolut är utan något som helst värde.

Här är två exempel som belyser saken:

Om vi tar 10 böcker om förhistoriska händelser, upptäcker vi att deras författare är inbördes oeniga, ibland med flera hundra tusen år, beträffande istidernas längd och även angående deras antal. Vad beträffar människans plötsliga uppdykande på jorden, så är det knappt 30 år sedan man talade om att det skedde för 200 000 år sedan, och det är knappt 15 år sedan som man under många stridigheter medgav, att det måste ha skett för 2 millioner år sedan. Efter den senaste upptäckten, som daterar sig från mars 1963, har man nått 5-miljonerstrecket.

För övrigt har varje astronom som utforskar himlavalvet, rätt att fråga sig själv, för det första: Varför skulle Gud uteslutande ha valt

jorden för att låta skapade varelser leva där, begåvade med en viss intelligens, och för det andra: Varför skulle jorden alltsedan den tid då den blev skapad, ha känt till endast dessa väsen som kallas intelligenta, därför att det gäller oss själva?

Detta förefaller mig att vara ett överdrivet högmod... Och det är att tvivla på Gud.

Naturligtvis kommer ateisterna att säga till mig, att Gud intet har att skaffa med skapelsen av de mänskliga varelserna. Låt oss då acceptera detta, men det finns under alla omständigheter något, som man i filosofin kallar en primus motor; en upphovsman. Varför skulle den förste upphovsmannen uteslutande ha valt vår jord och uteslutande oss, i de Kosmisk-universella tidsåldrarnas oändlighet?

Det kommer att vara av yttersta vikt, att vetenskapen, innan den på förhand förnekar något, svarar på dessa frågor... Naturligtvis kan vetenskapen av i dag inte svara på mera, än författaren till dessa rader...

Detta medför emellertid ett problem, som ej kan lösas på sedvanligt sätt... genom "automatisk negativitet". Det ligger därför i vetenskapens intresse, att med tiden, tålmodigt och med den tvivlande vetenskapens stränghet undersöka dessa dokument. Den kommer då att medgiva, att uttrycket "systematiskt-automatiskt" är "systematiskt-antivetenskapligt."

Här avslutar jag detta förord. Det är nödvändigt, eftersom åhörarna kommer att säga: Författaren bevisar sannerligen ingenting med tydlighet, än mindre att det i forna tider fanns något...

- - -

Forts.

(Första avsnittet av själva föredraget följer i septembernumret)

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

Fack 2012 - Malmö 2